

อาสนวิหารอัสสัมชัญ

ASSUMPTION CATHEDRAL

<http://assumptioncathedral.catholic.or.th/>

คิดสักนิด...สะกิดใจ

“เสียงพระ...พระกระเสเรียก” ตอนแรก

“พระเจ้าทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดพ้น และปลอบโยนเขาขณะ
นำเขากลับมา” (เทียบ ยรม 31:7,9)

ปิดเทอมที่ผ่านมา แต่ละคนก็มีหนทางของตนเอง มีกิจกรรมและสถานที่ของตนเองวางนัดหมายเอาไว้ บ้างยังคงต้องทำงานต่อไป บ้างก็ยังสลับกับการเรียนต่อไป บ้างจัดตารางเพื่อไปเที่ยวพักผ่อนส่วนตัว บ้างก็หานัดหมายกับกลุ่มเพื่อน ก็ขึ้นอยู่กับความสนใจความพึงพอใจส่วนตนไม่สามารถจะไปกะเกณฑ์กันได้ ก็วันหยุดทั้งทีทุกคนต่างก็ปรารถนาได้พักผ่อนอย่างสุขใจและรุ่มเย็นกันทั้งนั้น

เมื่อวันเสาร์ 20 ตุลาคม ที่ผ่านมา สังฆมณฑลนครสวรรค์ สังฆมณฑลพี่น้องกับเรา พวกเขามีความชื่นชมยินดีครั้งใหญ่อีกครั้งหนึ่ง มีสังฆานุกรได้รับการบวชเป็นพระสงฆ์ใหม่สองท่าน เป็นรุ่นน้องที่น่ารักมากสำหรับพ่อยามที่พ่อถูกส่งไปช่วยงานที่สังฆมณฑลนครสวรรค์ เป็นต้นยามที่ช่วยงานที่อาสนวิหารนักบุญอันนา นครสวรรค์ ในช่วง 3 ปีสุดท้ายก่อนที่จะหมดวาระการถูกส่งไปช่วยงาน และได้กลับมาที่อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯของเราอีกครั้งหนึ่ง เรื่องราวพูดถึงคุณพ่อทั้งสอง จะถูกเอ่ยอ้างถึงอีกครั้งในตอนที่สองในสัปดาห์หน้าครับ

“พระเจ้า ทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดพ้น และปลอบโยนเขาขณะนำเขากลับมา”

(เทียบ ยรม 31:7,9)

สำหรับสัปดาห์นี้ พ่อตั้งไว้เป็นตอนแรก นั้นเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับช่วงแรกของชีวิตการเตรียมเป็นพระสงฆ์ ณ บ้านเนรเล็ก เมื่อถูกส่งมาช่วยงานที่สังฆมณฑลนครสวรรค์ ได้พบกับเรื่องราวและประสบการณ์ต่างๆได้รับมากมาย รวมทั้งสถานที่ที่ได้รับมอบหมายให้ไปช่วยงานด้วยเช่นเดียวกัน ปีแรกที่ได้มาร่วมช่วยงานคือ บ้านเนรเล็กจอห์น-ปอล นครสวรรค์ บ้านเนรเล็กประจำสังฆมณฑล ณ เวลานั้น มีคุณพ่อสันติ ปิตินิจนิรันดร์ ทำหน้าที่เป็นคุณพ่ออธิการ สอนตัวพ่อเองเป็นคุณพ่อผู้ช่วยฯ

ปกติที่บ้านเนรเล็ก เราก็ไม่ได้ฝึกอบรมอะไรที่เป็นพิเศษมากมาย เพราะสิ่งที่สำคัญคือ ฝึกชีวิตประจำวัน ในแต่ละวัน แต่ละเวลา ให้ทำให้ดีที่สุด ถึงกับมีคำพูดคำหนึ่งว่า “เสียงกริ่ง ก็คือเสียงของพระ เมื่อได้ยินต้องหยุดสิ่งที่ทำทันที และไปทำสิ่งที่เป็นกิจกรรมต่อไป” (เสียงกริ่ง คือ เสียงที่คอยเรียกสามเณรให้รู้และลงมือทำกิจกรรมต่างๆของสมาชิกทุกคนในบ้านเนร) ดังนั้นชีวิตในบ้านเนรเล็กจึงเป็นชีวิตที่ เยาวชนชายแต่ละคนจะฝึกฝนตนเองด้วย “ความอดทนยิ่งและสม่ำเสมอ” อีกทั้งช่วงค่ำหลังจากร่วมสวดภาวนาค่ำกันแล้ว จะมีพระสงฆ์หรือสามเณรรุ่นพี่ที่เป็นครูเณร มายืนด้านหน้าและให้คำแนะนำ คำอบรมถึงชีวิตสามเณรที่ดี ชี้แนะเพื่อปรับแก้ไขในเรื่องบกพร่อง

สำหรับพ่อเอง ยามที่อยู่ที่บ้านเนรเล็ก จอห์น-ปอล นครสวรรค์ ก็มีโอกาสดูตอบบรมบรรดาสามเนรเล็กอยู่เป็นประจำ จำได้ว่าในการดูตอบบรมครั้งแรกๆ พูดเรื่องนี้เป็นเรื่องแรกเลยทีเดียว ว่า “พ่อไม่ใช่คนของที่นี่ พ่อมีบ้านของพ่อ เมื่อผู้ใหญ่ส่งพ่อมาช่วยงานที่นี่ พ่อก็พยายามทำเต็มที่เท่าที่สามารถ แต่เมื่อถึงวันหนึ่ง พ่อก็ต้องกลับบ้านของพ่อ ส่วนพวกเรา พวกเราเป็นคนของที่นี่ ที่นี่เป็นบ้านของเธอ สังฆมณฑลนครสวรรค์เป็นบ้านของเธอ ถ้าเธอไม่ยอมอดทนรับการฝึกฝน เธอไม่รักบ้านของเธอก็ไม่รู้จะให้ใครมารักบ้านของเธอ บ้านของเราเองแล้ว...เพราะฉะนั้นจงมานะ จงอดทน และพยายามฝึกฝนตนเอง เพื่อพระศาสนจักร บ้านของเรานั่นเอง” ทุกวันนี้หลักจากที่หมดหน้าที่ที่บ้านเนรเล็กแล้วยามเจอกับพวกเขาในเวลาต่างๆ ถามพวกเขาพวกเขายังจำได้เลย

“พระอาจารย์ ให้ข้าพเจ้าแลเห็นเถิด” พระเยซูเจ้าตรัสกับเขาว่า “ไปเถิด ความเชื่อของท่านได้ช่วยท่านให้รอดพ้นแล้ว” ทันใดนั้น เขากลับแลเห็นและเดินทางติดตามพระองค์ไป

(เทียบ มก 10:51-52)

เรื่องราวของชีวิตของสามเนรเล็ก ก็เป็นเรื่องเป็นราว เตือนใจเราได้เช่นเดียวกัน นอกจากที่จะขอพี่น้องร่วมกันช่วยส่งเสริมกระแสนี้ในสังฆมณฑลของเราแล้ว เราส่งเสริมได้หลายทางไม่ว่าจะเป็นทรัพย์ปัจจัยเพื่อช่วยในการดำเนินกิจการดูแลสามเนรแล้ว สิ่งที่สำคัญกว่า กลับอยู่ที่เราช่วยกันภาวนา เช่น สวดสายประคำเพื่อพวกเขามีกระแสนี้ที่เข้มแข็ง และที่สำคัญที่สุดคือตัวเรานั่นเอง ที่จะร่วมกันสร้างครอบครัวให้เป็นคนมีความเชื่อมั่นสวดภาวนา ร่วมบูชามิสซาเป็นประจำ และอย่าลืมฝึกฝนลูกหลานของเราเองให้ร่วมชีวิตไปกับเราด้วย อีกทั้งฝึกฝนเขาให้รู้จักช่วยตัวเองได้ไม่ใช่มีชีวิตแต่ไขว่ในหินเท่านั้น

เรื่องราวชีวิตของสามเนรเล็ก ยังเป็นแนวทางชีวิตของเราด้วย ในฐานะที่เราเป็นสมาชิกของวัดของตนเอง พระวิหารของพระที่เรามาร่วมกัน ร่วมกับพระเยซูเจ้า มอบชีวิตของเราพร้อมกับพระองค์เป็นเครื่องบูชาแด่พระบิดาของเรา วัดนี้เป็นบ้านของเรา หากเราไม่รักวัดไม่รักบ้านของเราแล้วใครจะมารักบ้านของเราได้ จึงเป็นเสียงของพระนัคร์ที่เรียกเรา มาร่วมกับพี่น้องสัตบุรุษที่มาร่วมกันในบูชาขอบพระคุณพระเจ้า เพราะนี่แหละคือ กระแสนี้เรียกของเรา นี่แหละคือเสียงเรียกที่พระเยซูเจ้าเรียกเราแต่ละคนเช่นเดียวกับที่เรียกบรรดาเยาวชนลูกหลานของเราครับ

ทันใดนั้น เขากลับแลเห็นและเดินทางติดตามพระองค์ไป (เทียบ มก 10:51-52)

โดย... นกขุนทอง

